

цателны за почитаніе при неговото присѣтствіе. Богъ не сѣкадѣ, сладки мои чеда; но, чрѣвъ єдно срдство — по-особно — не въ църквытѣ и въ мѣстата, дѣто го молимъ. Голѣмъ прочее грѣхъ не да го не почитаме въ тѣзи мѣста, да приказваме, да се смѣемъ и да си обѣрщаме очитѣ на самъ на тамъ. Грѣхъ не още когато му се молимъ безъ вниманіе. Що щехте да кажете ако єдна сирота жена поискаше дозволеніе да говори на царя, на когато влѣзше въ одаѣжтѣ му за да му попроси милостинѣ, тя да се обѣрнеше гърбомъ прѣдъ него и да почнеше да се смѣе и да приказва съ слугытѣ му?

МАРІЯ.

Щехъ да кажѣ че тя не луда, и че сѣщо и азъ съмъ по нѣкой пѣтъ тѣй луда; защото, когато се моля Богу, обѣрщамъ си главѣтѣ, и не мисля на туй що четѣ; но азъ щѣ се поправѣ, сладка учителко, и прѣди молитвѣтѣ ми, щѣ размыслявамъ єдна минута що щѣ се моля Богу.

УЧИТЕЛКА.

Увѣрвамъ вы че, ако правите туй, не ще вече да обѣрщате главѣтѣ си. Туй не єдно най-добро навѣковеніе за да се често подеѣщаме на божіето присѣтствіе. Никой не може да стане лошъ, освенъ когато заборава Бога. Когато ни дойде да излѣжемъ нѣщо, или да се разсърдимъ, или да се полакомимъ, си най-напрѣдъ прѣмыслехме: „Азъ щѣ извършѣ тази грѣшкѣ прѣдъ Бога, а той мя види, той лошытѣ ненавижда, той може да ги накаже, а може бы, сега веднѣга и менъ ще накаже; ако, думамъ, си прѣмыслувахме на туй, ный не щехме да бѣдемъ толко дързновенни та да сѣгрѣшаваме. Съ богомъ, господжыцы, азъ